

Sygn. akt IV CSK 649/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej [...] w O.
przeciwko Krajowej Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej w S.
o ustalenie nieważności uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 25 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepubl.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Argumentacja powódki powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiły przesłanki, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Uzasadnienie wniosku w zakresie przesłanki potrzeby wykładni art. 31 ust. 2 u.s.k.o.k. odnosi się w przeważającej części do rozbieżności, która zdaniem skarżącej, występuje w orzecznictwie Sądu Najwyższego odnośnie do zagadnień prawnych pozostających w związku z problematyką ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo - kredytowych, ale nie związanych ze wskazanym przepisem. Przytoczone dwa orzeczenia nie zawierają rozbieżności w wykładni art. 31 ust. 2 u.s.k.o.k., lecz jednolicie wskazują na konieczność ścisłej wykładni przepisów ustawy. Takie też stanowisko prezentowane jest w innych orzeczeniach dotyczących kompetencji przyznanych Kasie Krajowej przez ustawę (z dnia 19 sierpnia 2010 r., IV CSK 62/10, z dnia

28 listopada 2013 r., IV CSK 178/13, nie publ.). Nie zachodzi również oczywistość zasadności skargi kasacyjnej z przyczyny wskazanej we wniosku. Nawet przyjęcie, że Sąd Apelacyjny błędnie zastosował art. 365 § 1 k.p.c. wskazując na moc wiążącą stanowiska prawnego wyrażonego przez Sąd Najwyższy w wyroku IV CSK 564/11, nie pozwala w świetle pozostałych motywów rozstrzygnięcia na uznanie, że nastąpiło kwalifikowane, widoczne *prima facie*, naruszenie przepisów prawa materialnego stanowiących podstawę stanowiska, że zaskarżona uchwała nie jest sprzeczna z przepisami prawa. Takiego naruszenia skarżący zresztą w motywach wniosku odnoszących się do przesłanki oczywistej zasadności skargi nie wykazuje.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]